

polu crnu polu plavu  
 popnem je malkice iznad sveta  
 zavočarim navrh drveća sna,  
 koliko da je van dometa  
 zazvezdurim, zaptičurim  
 divota je, bezbedan sam  
 dole ostane meso mene, kosti mene, senka mene  
 pokret mene koji činih da bih diso  
 da se zbudem al me sazda kako ne hteh  
 pomisliše dole osta sve od mene  
 na strv se tu jarosni psi stušte  
 sevnu villice, škljocnu očnjaci, curne vodica iz  
 usta

rastrgnu, mljacnu, dobro se najedu  
 obliznu tople somotske njuške  
 stignu još od kostiju mene —  
 opomena onima koji nailaze —  
 spomenik da podignu i urežu:  
 Bilo je slatko!  
 Ukusan zalogaj nepatvorenoj oblapornosti  
 podstiče lučenje životnih sokova.  
 Bilo je slatko, bilo je slatko!  
 Potom ženke obilno podoje psiće savesti  
 utople ih dobro ogromnim telima  
 da ne nazebu, da ne cvile razboljeni  
 pa legnu pod drvo sa njima da spavaju  
 neka se mladunci odmaraju, nek pajke  
 hrana ih učini spokojnim, lenim  
 mir je tad, prilika za grananje  
 opasnost leži u samozaboravu  
 spas je bio u poistovećenju, čeljust na šeljust  
 ali samo privremeno, režanje mlečnjaka  
 bezopasno je

nezaposlenim zubima bela se mole grla,  
 Kada se probude i otkriju prevaru  
 a biće tad već i gladni, mozak utrobe  
 počće da reži, da laje, otrov da baca  
 na onu slatku vočku gore  
 jedino što je ostalo još od mene.

## OSNOVNI POLOŽAJ

Koren, ruka, ugao, prag  
 biserna iskričavost Ničega  
 prostor kondenzovan u gvalu mesa i sna  
 uhvaćen čvrsto, kocka neba  
 čep izbačen iz tela kosmosa  
 lula tragajući za ležištem  
 deo koji na izgled uspešno oponaša  
 Sveukupnost.  
 Četiri temene kosti čvrsto uhvaćene  
 odolevaju pritisku uporne melopeje  
 koja se otvara iznutra i povećava razmere  
 mađa izaći znači umreti  
 tačnije rasplinuti se sasvim, nestati u drugome  
 reči pucaju u šavovima i raspadaju se  
 steničava tavanica poimanja  
 postavljena visoko, suviše ambiciozno  
 privid prostiranja, povećanje zapremine svesti  
 sprečava prodor u Neslućeno  
 ambisno tle održanja  
 tle pod nogama, realnost koja to nije  
 podrhtava duboko u nama, odjekuje suludi  
 topot reči

koje se uzalud trude da postanu misao sveta  
 na samom vrhu svetlosti prozor zaštićen  
 rešetkama

prozor saznanja, prozor nade, prozor  
 opredeljenja  
 pomoću kakvog lukavstva dospeti na vrh svetlosti  
 gde se otvara oskudan pogled u juče, u danas,  
 u sutra

pogled na reku bez mosta  
 niko više ne pruža ruke srca, ruke razuma  
 ili ih nije ni bilo, ili su amputirane  
 atrofija savesti, zbogom obale  
 pogled na reku bez mosta  
 na reku koja leno protiče podnožjem Vremena  
 ostavljajući na jednoj obali milovidne mladice  
 s purpurnim svitanjem u očima i mirisnim kosama  
 na drugoj potamnela lica vremešnih staraca  
 koji se donkihotski štite sećanjem na delinijstvo  
 ipak, ostaju prelepi i nedostižni predeli sna  
 koji bi mogli biti razlog nastavljanja.  
 Odavde se počinje a ljubav treba izmisliti  
 ponekad izađemo jedva, trak svetla  
 kroz pukotine na duši, rupe u sećanju  
 ponekad razbivši čelom bedeme, nepromišljeno  
 izlet u hladnoću gde nagi, ježuravi  
 čeznemo za toplim mrakom zatočeništva.

## MIKLOŠ MESAROŠ

# 3 pesme



### TRKA PACOVA

Golema pista  
 krdo sivih krzna  
 čeka signal  
 nerazgovetni lomovi  
 stupidnih refrena  
 na pijedestalu plača  
 razvaljen Budha  
 ljuta dreka  
 nadjačava mu glas  
 jurnuše spodobe  
 u pravcu smetlišta  
 grizući dušnike  
 međusobno  
 začas nastadoše  
 odvratni potoci  
 znoj, krv, limfa  
 kičme pršte  
 odasvud opasnost  
 ostavlja znamenja  
 kobnog trag  
 njuške krstare  
 vazduhom  
 tražeći smrad  
 i tu pored nas  
 više se ne vide  
 oni što ostahu  
 nepomični  
 na dati znak

### BRAĆO! AH, DRAGA BRAĆO! BUDITE JAKI! MENE SU UBILI! ZBOG TOGA MI JE VEOMA ŽAO!

Pod smrću razumem  
 vešanje konopcem za veš  
 na krovovima montažnih zgrada  
 skakanje sa kvin merija  
 u Narkotinizirani pacifik  
 pun ošamućenih levijašana  
 okean vri zagrejan kraterima  
 Špaja se sa suprotnom vodom  
 žestok Orgazam  
 svesti lišen Trzaj  
 slapova olovne pare  
 razli se  
 nad Kadaveroznim grotlom  
 Neuroparaliza zahvata  
 parehelično micanje pluća  
 u grudima kanibala  
 na obali nekoj svira harfa  
 od rebara i kose  
 tek Obležanih žena  
 seni kontinenta davno potonulog

već komponuju oratorijum  
 za iskežene zube  
 u truloj vilici veptra  
 režiser spektakla se povlači  
 opet ostajem Sam  
 i još uvek Mrtav  
 čipkasto-belo obučen  
 u kostur kopnim  
 sa novom dozom u grlu  
 Kontemplativno prilazim svemu  
 i odlazim  
 uzlaud tražite  
 moje telo na odru.

### MICKIZAM

V  
 Ništa više nije realno  
 samo stihovi umirenja  
 razvevani naletnima sumanutosti  
 u prostoru imaginarnih besciljnosti  
 i prikriven dijalog stvari  
 u šupljinama Prolaznosti

VI  
 Zamisli sebe u pustinji  
 sa usijanim vidikom  
 i sepedoničnim uzdahom peska  
 kako neprimetno izdišeš  
 u nesposobnosti razmišljanja  
 prstima bez noktiju  
 prodireš do kraja  
 oko Ominožna tišina  
 vrisak zaklane budućnosti  
 iznenada  
 objavi početak noći što zove u smrt

VIII  
 Moja bela reka  
 uliva se  
 u tvoje crno more  
 kada umočim sebe u tebe  
 kada zajedno umiremo  
 resurekcijom pretvoreni u Mi  
 spontano prestajem asociirati  
 na stvarnost

IX  
 Intenzivna slutnja  
 paranja utrobe plafona  
 naruši mi san  
 u mraku ugledah  
 korenje cveća ili na zid prikucan kaiš  
 brzo upalish svetlo  
 da Prividenja izbrishem trag  
 kad volframska žica  
 napusti sijalicu  
 i grčevito steže mi vrat